

LIBRIS

We know
books

Erin Hunter

Super
PISICILE
RĂZBOINICE

Secretul lui
Colț Galben

Traducere din limba engleză de
Daniela Preda

Galaxia Copiilor

PROLOG

Lumina stelelor pătrundea în peștera imensă printr-o deschizătură zimțată din tavan. Strălucirea lor palidă și argintie era destul de puternică pentru a dezvălui o stâncă înaltă care se ridica din podea, chiar în mijloc, străjuită de pereți impunători de piatră. Într-o parte, se căsca gura întunecată a unui tunel. Pe acolo se ajungea în peșteră.

Deodată, umbrele de la intrare s-au îndesit și șase pisici au pășit înăuntru. Liderul lor, un motan cenușiu cu blana bălțată, încălțată și neîngrijită, s-a urcat pe stâncă și s-a întors cu fața către ceilalți.

— Mustată de Salvie, Inimă de Șoim, Blană de Lapte! a început el, înclinându-și capul către fiecare în timp ce le rostea numele. Noi, pisicile-vraci ale celor patru clanuri, ne-am adunat aici pentru a duce la îndeplinire una dintre cele mai importante ceremonii ale clanurilor: numirea unui nou ucenic al vracilor.

Celelalte două pisici încă zăboveau nehotărâte la intrarea în tunel; ochii lor mari străluceau în semiîntuneric. Una

dintre ele, un motan, își mișca neconținut labele de parcă-i înghetaseră și se temea că i se vor lipi de piatra rece.

— Pentru numele Clanului Stelelor, Pană de Gâscă, n-o mai lungi atât, a bombănit Inimă de Șoim, zvâcnind nerăbdător din coadă.

Pană de Gâscă l-a săgetat cu privirea, după care s-a întors către cele două tinere pisici de la intrare.

— Labă de Pană, ești pregătit? a întrebat el.

Vădit emoționat, motanul cu blană argintie a dat din cap.

— Cred că da, a mieunat el.

— Atunci, vino aici și așază-te înaintea Pietrei Lunii, l-a îndrumat Pană de Gâscă. În curând, o să vorbim cu Clanul Stelelor.

Labă de Pană a șovăit.

— Dar eu... eu nu știu ce să spun când o să vină strămoșii noștri.

— O să știi, l-a asigurat tânăra pisică ce-l însoțea.

Blana ei albă a lucit când i-a atins umărul cu botul.

— O să fie minunat, ai să vezi. Ca atunci când am devenit eu ucenica lui Blană de Lapte!

— Mulțumesc, Labă de Mărăcine! a îngăimat Labă de Pană, îndreptându-se spre Pană de Gâscă.

Mustață de Salvie, Blană de Lapte și Inimă de Șoim stăteau la câteva lungimi de coadă mai încolo. Labă de Mărăcine s-a așezat lângă mentorul ei.

Deodată, prin gaura din tavan s-a ivit luna, revărsând o lumină albă orbitoare în peșteră. Labă de Pană a încremenit și a început să clipească uluit pe când Piatra Lunii parcă a prins subit viață, împrăștiind în jur licăriri argintii.

Pană de Gâscă a pășit în fața ucenicului.

— Labă de Pană, a mieunat el, este dorința ta să primești cele mai adânci învățături ale Clanului Stelelor ca pisică-vraci a Clanului Tunetului?

Labă de Pană a încuviințat cu un gest al capului.

— Da, a îngăimat el, cu vocea sugrumată de emoție.

Apoi și-a dres glasul și a încercat să vorbească mai limpede:

— Da, este dorința mea.

— Atunci, urmează-mă.

Pană de Gâscă s-a întors, făcându-i un semn din coadă în timp ce străbătea cei câțiva pași care îl despărțeau de Piatra Lunii. Ochii lui, de un albastru palid, străluceau ca două luni gemene în timp ce grăia:

— Războinici ai Clanului Stelelor, vi-l prezint pe acest ucenic. A ales calea pisicilor-vraci. Înzestrați-l cu înțelepciunea și cunoașterea voastră ca să poată să vă înțeleagă meșteșugul și să-și tămăduiască clanul după voia voastră.

Apoi, atingându-l ușor cu coada pe Labă de Pană, i-a șoptit:

— Ia loc aici, jos, și apasă-ți nasul de piatră.

Labă de Pană a făcut întocmai: s-a așezat lângă piatră și s-a întins ca să atingă cu botul suprafața radiantă. Celelalte pisici-vraci i s-au alăturat. Au înconjurat stânca, așezându-se toate în aceeași poziție ca și el. În tăcerea care s-a așternut și în lumina scânteietoare, noul ucenic a închis ochii.

Clipind, Labă de Pană a deschis ochii și a sărit în patru labe. Se afla într-o pădure însorită, afundat până la piept în iarba deasă a unui luminiș. Deasupra capului său copacii

foșneau în adierea brizei calde. În aer plutea miros de vânat și de ferigi jilave.

— Salut, Labă de Pană!

Tânărul motan s-a întors în direcția de unde se auzise vocea. Prin iarba deasă se apropia de el o pisică albă tigrată, cu ochi albaștri; ajungând lângă el, l-a atins prietenește cu vârful cozii.

Labă de Pană a privit-o uluit.

— B-Blană de Nalbă! a exclamat el. Ce dor mi-a fost de tine!

— Dar eu sunt mereu în preajma ta, dragule, chiar dacă acum fac parte din Clanul Stelelor, a rostit Blană de Nalbă torcând. Mă bucur să te văd aici, Labă de Pană. Sper să ne întâlnim mult mai des de-acum încolo.

— Și eu!

Blană de Nalbă a înaintat prin iarbă până la marginea pădurii, unde o aștepta un motan brun-roșcat; împreună, cele două pisici au dispărut în desiş. Aproape de acel loc, un alt războinic din Clanul Stelelor stătea ghemuit, lipăind apa dintr-o băltoacă. Câteva clipe mai târziu, o veveriță a traversat în goană luminișul și s-a cățărat pe trunchiul unui stejar; alți doi străbuni înstelati ai lui Labă de Pană o fugăreau.

Deodată, Labă de Pană s-a auzit din nou strigat pe nume.

— Hei, Labă de Pană! Aici, aici!

Ucenicul a scrutat cu privirea tot luminișul. Ochiul i s-au oprit asupra unui motan negru, aproape ascuns cu totul în penumbra unei tufe de ilex. Era micuț și slăbănog, cu botul încărunțit de bătrânețe.

Acesta i-a făcut un semn din coadă, chemându-l.

— Aici! i-a strigat el din nou, pe un ton sever și stăruitor. Ți s-au lipit labele de pământ?

Labă de Pană și-a croit drum prin iarba înaltă până la el.

— Cine ești? Ce vrei?

— Numele meu e Blană de Cârțiță, i-a răspuns motanul. Am un mesaj pentru tine.

Labă de Pană a făcut ochii mari de uimire.

— Sunt pentru prima dată aici și deja primesc un mesaj de la Clanul Stelelor? a exclamat el. Uau, ce grozav!

Blană de Cârțiță a scos un mormăit iritat.

— S-ar putea să nu ți se mai pară așa grozav când o să-l auzi.

— Spune odată!

Blană de Cârțiță l-a fixat cu o privire verde, rece ca gheața.

— O forță întunecată se apropie, a mârâit el. O forță care are puterea să străpungă adânc în inima Clanului Tunetului. Va fi adusă de o pisică-vraci din Clanul Umbrelor.

— Ce zici? a dat Labă de Pană un țipăt ascuțit ca un scheunat. E cu neputință. Pisicile-vraci nu au dușmani și nici nu provoacă neplăceri altor clanuri.

Blană de Cârțiță nu i-a luat în seamă protestele.

— Cu mult timp în urmă, am fost pisica-vraci a Clanului Umbrelor, a continuat el. Atunci, clanul nostru a făcut o mare nedreptate unui alt clan — un clan care avea dreptul să locuiască în pădure la fel ca oricare alt clan, dar a fost alungat din pricina egoismului și cruzimii noastre. Am știut încă de-atunci că făceam ceva necuvenit și am așteptat cu inima înfricoșată momentul când clanurile își vor primi pedeapsa.

— Pedeapsă? Ce pedeapsă? a întrebat Labă de Pană cu vocea răgușită.

— Momentul acela a sosit
Ochii verzi ai lui Blană de Cârțiță erau larg deschiși și păreau să privească undeva în depărtare.

— O otravă va tâșni din inima Clanului Umbrelor și se va răspândi în toate celelalte clanuri. O furtună de sânge și foc se va abate asupra pădurii! a adăugat, cu vocea pre-schimbată într-un vaiet stins, înfiorător.

Labă de Pană s-a uitat înfricoșat la bătrânul Blană de Cârțiță. Înainte să apuce să zică ceva, un motan voinic, cu blana alb cu negru, și-a croit drum hotărât prin pâlcul de ferigi și s-a îndreptat spre tufa de ilex.

— Blană de Cârțiță, ce faci? l-a luat el la rost. De ce divulgi toate astea unui ucenic din Clanul Tunetului? N-ai de unde să știi sigur că acum e momentul.

Blană de Cârțiță a pufnit:

— Pe vremuri mi-ai fost ucenic, Burtă Scobită! Ține minte de la mine! Știu că am dreptate.

Burtă Scobită s-a uitat la Labă de Pană, apoi din nou la Blană de Cârțiță.

— Lucrurile s-au mai schimbat între timp, a mieunat.

— Ce vrei să spui? Ce-o să se întâmple? a îngăimat Labă de Pană tremurător.

Dar Burtă Scobită nu l-a luat în seamă, ci a adăugat:

— Nu există niciun motiv pentru care Clanul Umbrelor să fie pedepsit. Toate astea s-au petrecut cu multă vreme în urmă. Codul pisicilor-vraci va proteja clanurile.

— Ești un neghiob, Burtă Scobită! a mormăit Blană de Cârțiță. Codul pisicilor-vraci nu poate face *nimic* pentru a salva clanurile.

— N-ai de unde să știi sigur!

Și văzând că Blană de Cârțiță nu-i răspunde, Burtă Scobită s-a întors către Labă de Pană:

— Te rog, nu spune nimănui nimic despre asta, a mieunat el. N-are niciun rost să semeni panică, nu acum, când până și pentru Clanul Stelelor viitorul e încetoșat. Promite-mi că n-ai să spui nimic niciunui dintre camarazii tăi. Promite-mi pe viața străbunilor!

Labă de Pană a clipit.

— Promit, a șoptit el.

Burtă Scobită a dat din cap.

— Ți mulțumesc, Labă de Pană. Mergi sănătos acum.

L-a înghiontit ușor pe Blană de Cârțiță ca să se ridice și au pornit împreună spre pădure.

Labă de Pană a privit în urma lor, cu inima bătându-i neliniștită. După câteva clipe, s-a strecurat afară din tufa de ilex și, cu pași șovăielnici, a revenit în luminișul însorit. *Chiar să fi spus adevărul, povestea lui Blană de Cârțiță n-are nicio noimă!* a mieunat el în gura mare. *Cum ar putea Clanul Tunetului să fie amenințat de o pisică-vraci din Clanul Umbrelor?*

CAPITOLUL 1

— *Războinici ai Clanului Umbrelor, la atac!*

Pui Galben a ieșit valvârtej din vizuina puilor și a luat-o la goană de-a lungul taberei Clanului Umbrelor. Frățiorii ei, Pui de Alună și Pui de Scoruș, veneau iute după ea.

În fugă, Pui de Alună s-a împiedicat de un con căzut la poalele unuia dintre pinii care umbreau luminișul.

— E un războinic din Clanul Vântului! a miorlăit el, lovind conul cu lăbuțele lui maronii. Pleacă de pe teritoriul nostru!

— Vânători de iepuri ce sunteți! a mârâit Pui de Scoruș, încleștându-și ghearele. Ne furați prada!

Între timp, Pui Galben a atacat un lujer care atârna din rugii ce împrejmuiau tabăra; lăbuțele i s-au încurcat în el și pisicuța și-a pierdut echilibrul, rostogolindu-se grămadă la pământ. Opintindu-se, a izbutit să se ridice, apoi s-a ghemuit în fața rugului, cu dinții dezveliți într-un rânjet fioros.

— Ai vrut să mă prinzi în capcană, așa-i? a miorlăit, zgâriind frunzele cu ghearele. Na, poftim acum!

Pui de Alună a scrutat luminișul, privind în jur cu ochii de culoarea chihlimbarului mijiti.

— Mai vedeți vreun războinic al Clanului Vântului pe teritoriul nostru? a întrebat el.

Pui Galben a observat un grup de pisici bătrâne stând la taclale sub soare.

— Da! Acolo! a strigat ea.

Pui de Alună și Pui de Scoruș s-au luat în fugă după ea, alergând pe pământul tare și maroniu până în fața bătrânilor.

— Războinici ai Clanului Vântului! a declamat Pui Galben, străduindu-se să pară la fel de demnă precum liderul clanului ei, Stea de Cedru. Acceptați că cel mai puternic dintre toate este Clanul Umbrelor? Sau e nevoie să simțiți ghearele noastre în blană ca să vă convingeți?

Păsăruică, a cărei blană roșcată strălucea în lumina caldă, s-a ridicat și a schimbat o privire amuzată cu ceilalți bătrâni.

— Nu, sunteți cu mult prea fioroși pentru noi, a mieunat ea. Nu vrem să ne luptăm cu voi.

— Așadar, promiteți să-i lăsați pe războinicii noștri să vă traverseze teritoriul oricând vor ei? a mârâit Pui de Scoruș.

— Promitem!

Flacăra Argintie, care era mama mamei lui Pui Galben, Floare Luminoasă, s-a ghemuit la pământ și a clipit temătoare înspre pisoi.

Colț de Soporlă și-a și luat tălpășița, târându-se pe labele maronii, slăbănoage.

— Clanul Umbrelor e mult mai puternic decât noi.

— Ura! a exclamat Pui Galben, sărind în sus de bucurie. Clanul Umbrelor e cel mai tare!

În culmea entuziasmului, i-a sărit lui Pui de Alună în spinare și amândoi s-au rostogolit încleștați ca un ghemotoc de blană cenușiu-maronie.

Am să fiu cea mai destoinică războinică a celui mai puternic clan din pădure! și-a zis în sinea ei, înflăcărată.

În cele din urmă, s-a desprins de Pui de Alună și s-a ridicat în patru labe.

— Acum tu o să fii un războinic din Clanul Vântului, a poruncit ea. Știu niște mișcări de luptă grozave!

— Mișcări de luptă? a răs o voce din apropiere. Cine, tu? Păi, nu ești decât o pisicuță.

Pui Galben s-a întors. Pui Colțuros și fratele lui, Pui de Pârjol, stăteau la câteva lungimi de coadă mai încolo.

— Da' voi ce-oți fi? i-a întrebat ea, înfruntându-l pe motanul voinic, cu blana neagră, tărcată. Ultima oară când am verificat, tot niște pisoiși erati.

— Dar în curând o să fim ucenici, i-a replicat Pui Colțuros. Pe când voi trebuie să mai așteptați nu știu câte luni până să începeți să vă antrenați.

— Corect, a aprobat Pui de Pârjol, în timp ce-și lingea o lăbuță roșcată și o ducea după ureche ca să se scarpine. Până atunci, noi vom fi deja războinici.

— În visele voastre, poate! a exclamat Pui de Scoruş și dintr-un salt i s-a alăturat lui Pui Galben, în timp ce Pui de Alună se așeza de cealaltă parte a ei. Și iepurii ar fi niște războinici mai buni ca voi doi.

Pui de Pârjol s-a ghemuit la pământ, cu mușchii încordați, pregătit să se repeadă asupra lor, dar Pui Colțuros și-a pus coada de-a curmezișul lui.

— Nu merită, a micunat cu aroganță. Hai, pricăjiților, uitați-vă la noi și o să vă arătăm niște mișcări de luptă adevărate!

— Nu sunteți mentorii noștri! s-a răstit Pui de Alună. Voi nu știți decât să ne stricați joaca.

— Joaca! a îngânat-o Pui Colțuros, dându-și ochii peste cap. Pun pariu că dacă ne-ar ataca Clanul Vântului de-adevăratelea, ați rupe-o la goană scâncind în vizuina puilor.

— S-o crezi tu! a exclamat Pui de Scoruş.

Pui Colțuros și Pui de Pârjol n-au băgat-o în seamă, ci i-au întors spatele.

— Tu mă atacă primul, a ordonat Pui de Pârjol.

Pui Colțuros s-a repezit la fratele lui, cu intenția de a-i da o lovitură peste ureche. Dar Pui de Pârjol s-a ferit și l-a prins cu ghearele de coadă. Pui Colțuros s-a rostogolit pe spate, pregătindu-se să se apere cu labele.

Oricât de iritată ar fi fost, Pui Galben nu și-a putut reține admirația. Îi ardeau labele să exerseze și ea mișcările lor de luptă, dar știa că, dacă ar fi încercat, ar fi fost luată în răs.

— Vino! a înghiontit-o Pui de Alună. Hai să vedem dacă nu găsim niște șoareci printre măcăcini.

— Chiar dac-o să găsiți, n-o să prindeți niciunul, a micunat Pui Colțuros, ridicându-se în patru labe și scuturându-și praful de pe blană.

— Nu vorbeam cu tine, i-a răspuns Pui de Alună și s-a înfoiat în timp ce și-a dezvelit dințișorii ascuțiți ca acele. PISOIAȘ DE CASĂ CE EȘTI!

Preț de o clipă, toate cele cinci pisici au încremenit. Pui Galben își simțea bătăile inimii. La fel ca și frații ei, îi auzise pe bătrâni clevetind, întrebându-se cine era tatăl lui

Pui Colțuros și al lui Pui de Pârjol și dacă nu cumva era adevărat că partenerul lui Furtună de Pană fusese motan de casă. Tânăra pisică obișnuia să hoinărească prin Așezarea Două-Picioare și nu avusese niciodată vreo legătură mai apropiată cu vreunul dintre motanii din tabără. Dar Pui Galben știa că asta era ceva despre care nu trebuia în niciun chip să vorbești cu voce tare.

Pui Colțuros a făcut un pas înspre Pui de Alună. Apoi a înțepenit de furie.

— *Cum mi-ai zis?* a mârâit el, cu o voce joasă, amenințătoare.

Pui de Alună a făcut ochii mari de frică, dar n-a dat înapoi.

— *Pisoiaș de casă!* a repetat el.

Un răget înfricoșător s-a rostogolit din gâtul lui Pui Colțuros. Pui de Pârjol și-a scos ghearele și privirea i s-a întunecat. În clipa aceea, niciunul dintre cei doi frați nu semăna cu vreun pisoiaș de casă dulce și pufos. Pui Galben s-a pregătit să sară în apărarea fratelui ei.

— Pui de Alună!

Auzind vocea mamei sale, s-a întors. Floare Luminoasă stătea lângă tufa de mărăcini care acoperea intrarea în vizuina puilor. Dădea enervată rău din coada ei portocalie.

— Pui de Alună, dacă nu știi să te joci frumos, treci înapoi aici! Și voi, Pui Galben și Pui de Scoruș. N-aveți voie să vă luați la bătaie.

— Nu-i corect! a bâiguit Pui de Alună.

Cei trei frați au pornit fără chef spre vizuină. Pui de Alună își târșâia lăbuțele printre acele de pin de pe jos.

— Ei au început!

— Sunt doar niște pisoii de casă idiști, și cu asta basta, a șoptit Pui de Scoruș.

Odată ajunsă la tufa de mărăcini, Pui Galben nu s-a putut abține să privească peste umăr. Pui Colțuros și Pui de Pârjol rămăseseră în mijlocul luminișului, uitându-se urât după ei. Forța furiei lui Pui Colțuros a speriat-o pe moment. Apoi a fascinat-o. Pe dinapoia acelei priviri simțea ascunzându-se altceva: o parte întunecată a lui, plină de întrebări fără răspuns. Pui Galben s-a gândit la propriul tată, la Picior de Ferigă care le spunea povești despre patrule, vânătoare și Adunările de la Patru Stejari, care îi lăsa să i se cațăre în spinare și făcea pe vulpea ca ei să-l poată ataca. Pui Galben îl iubea și își dorea să fie ca el.

Oare cum o fi să nu știi cine ți-e tată? Mai ales atunci când toată lumea crede că tatăl tău e vreo pisică de casă.

Apoi și-a dat seama că privirea i se încrucisase cu cea a lui Pui Colțuros. A scăpat un mic scâncet înfricoșat și, lăsându-se în jos pe sub ramuri, s-a rostogolit în vizuină după frații ei.